

Arrest

nr. 193 338 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 28 april 2010 een asielaanvraag in. De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2014 sluit de verzoekende partij uit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 6 februari 2015, gekend onder nummer 138 035, komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tot dezelfde conclusie. In de beslissing van het CGVS wordt een niet-terugleidingsclausule voorzien voor Irak.

De verzoekende partij dient op 10 oktober 2016 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verklaart op 30 januari 2017 deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.10.2016 werd ingediend door :

A.-N. M., B. (R.R.: (...))

nationaliteit: Irak

geboren te Musayab op 01.01.1957

ook gekend als geboren op 01.07.1957

ook gekend als A. H., S.

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Betrokkene roept als buitengewone omstandigheden de veiligheidssituatie in Irak in, meer bepaald het feit dat zijn leven er in gevaar is omdat hij een medewerker is van het Baath-regime. Betrokkene verwijst naar de de nietterugleidingsclausule van het CGVS in zijn beslissing d.d. 01.07.2014. Verder beroept hij zich 3 EVRM.

Wat de mogelijke schending van 3 EVRM betreft, dient erop gewezen te worden dat in de beslissing tot uitsluiting van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen duidelijk wordt gesteld dat betrokkene in het geval van terugkeer naar zijn land het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Deze beslissing is dan ook ontvankelijk en houdt dan ook geen verwijderingsmaatregel in. In de beslissing tot uitsluiting van het CGVS d.d. 01.07.2014 werd uitdrukkelijk een niet terugkeerclausule opgenomen. Betrokkene toont aldus niet aan hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

De ingeroepen motieven volstaan niet om de verblijfsmachtiging van betrokkene te rechtvaardigen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 10.02.2015 met een een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nadat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 01.07.2014 een beslissing nam tot ‘uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus’.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene, meenden de bevoegde asielinstanties dat er voldoende aanwijzingen bestaan dat hij bewust heeft deelgenomen of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid, zoals bepaald in art. 1, par. F(a) van de Conventie van Genève van 1951. Hij heeft zich medeschuldig gemaakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten van een onbekend aantal burgers.

Verzoekers substantiële bijdrage aan de instandhouding van de repressieve Jihaz al-Mukhabarat al-Watani, de Algemene Inlichtingendienst, en dienvolgens aan het regime van Saddam Hoessein, is vaststaand.

Overeenkomstig artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd hij uitgesloten van de vluchtelingenstatus en overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid (a) van dezelfde wet werd hij uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat de asielprocedure vier jaar en negen maanden geduurd heeft, geeft betrokkene niet de mogelijkheid beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Verblijfsmachtiging is een gunstmaatregel en kan hem niet toegekend worden omwille bewuste deelname en/of medeverantwoordelijkheid voor misdrijven tegen de menselijkheid in zijn land van herkomst en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat ze een van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951.

Hierdoor kan aan de verzoeker - ondanks zijn familiale banden in België, ondanks het feit dat zijn eerste echtgenote, van wie hij gescheiden leeft, en hun twee meerderjarige kinderen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut en het feit dat zijn tweede echtgenote en hun minderjarige zoon het vluchtelingenstatuut hebben bekomen maar niet langer in België wonen, zijn Nederlandse taallessen, de bewering dat hij geen gevaar zou vormen voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, zijn omgeving bestaande uit vrienden, collega's en familie, die hem als positief en behulpzaam omschrijven en het attest van deelname aan

de cursus maatschappelijke oriëntatie - niet de gunst van het toekennen van een verblijfsmachtiging worden verleend wegens zijn individuele verantwoordelijkheid bij het plegen van ernstige schendingen van de mensenrechten in het herkomstland.

Betrokkene beroept zich op zijn familieleven in België en op de bescherming van artikel 8 EVRM en van artikel 22 van de Belgische Grondwet. Echter, we stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er in casu effectief sprake is van een gezinsleven. Betrokkene kwam in België toe samen met zijn (tweede) echtgenote, H. R. J. (R.R. (...)) en hun zoon, A.-N. M. (R.R. (...)). Zowel zijn echtgenote als zijn zoon werden erkend als vluchteling. Uit het rijksregister van betrokkenen blijkt echter dat zij sinds 30.06.2015 afgevoerd werden van ambtswege. Betrokkene verklaart dat zijn vrouw en kind in Duitsland verblijven maar het administratief dossier bevat geen objectieve informatie die dit kan ondersteunen. Dit houdt in dat er sinds 30.06.2015 geen sprake meer is van een effectieve gezinscel. Ter staving van zijn banden met zijn zoon en echtgenote legt betrokkene een aantal foto's voor van de 10e verjaardag van zijn zoon. Echter, betrokkene zelf staat niet op deze foto's. De voorgelegde foto's zijn dan ook onvoldoende als bewijs van affectieve banden met zijn zoon. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van affectieve en/of financiële banden met zijn gezin.

Met betrekking tot zijn eerste echtgenote (waarvan hij niet officieel gescheiden is), mevrouw A.N. I. S. S. (R.R. (...)) en hun twee meerderjarige zonen, namelijk A. N. Y. B. H. (R.R. (...)) en A. N. A. B. H. (R.R. (...)) stellen we vast dat er ook hier geen sprake is van een gezinscel of bewijzen van een effectief gezinsleven. Vooreerst stellen we vast dat betrokkenen reeds in het land van herkomst feitelijk gescheiden waren en dat zij niet samen naar België gekomen zijn. In België hebben betrokkenen evenmin een gezinscel gevormd: er is nooit sprake geweest van samenwonen tussen betrokkene en zijn kinderen en/of eerste echtgenote. Ter staving van zijn banden met zijn meerderjarige zoons legt betrokkene een getuigenverklaring voor van zowel zijn zoon A. als van zijn zoon Y.. Echter, het gaat hier om verklaringen met een gesolliciteerd karakter die in functie van betrokkene werden opgesteld en die niet gepaard gaan met bewijsstukken die de loutere beweringen ondersteunen. Deze getuigenverklaringen zijn dan ook niet voldoende om te kunnen spreken van effectieve banden met zijn meerderjarige zoons. Dezelfde redenering geldt voor de getuigenverklaring van zijn zoon S. (M. S. B. H. – R.R. (...)) die over verblijfsrecht in Frankrijk beschikt. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoont dat er effectief sprake is van een gezinsleven in België. Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij economisch afhankelijk zou zijn van zijn zoons omdat hij niet meer kan genieten van het recht op een leefloon en dat hij voor medische verzorging afhankelijk zou zijn van zijn eerste echtgenote. Echter, betrokkene legt hiervan geen enkel bewijs voor. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs.

Het voorgelegde medisch attest spreekt zich niet uit over een eventuele behoefte aan mantelzorg. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en zijn meerderjarige zoons. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM de betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de loutere verklaring dat betrokkene economisch afhankelijk is van zijn zoons. Er wordt niet aangetoond dat zijn zoons hem effectief financieel ondersteunen. Het komt betrokkene toe zijn argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van bewijs.

In casu stellen we dus vast dat betrokkene niet aantoont dat hij in België een gezinsleven uitgebouwd heeft dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als grond voor een verblijfsmachtiging. Volledigheidshalve wijzen we er nogmaals op dat huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt waardoor betrokkene dus niet gescheiden wordt van zijn gezinsleden. Het betoog van verzoekende partij betreffende artikel 8 EVRM en artikel 22 van de grondwet is dan ook niet dienstig daar huidige beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij van zijn in België verblijvende gezinsleden gescheiden zal worden.

Betrokkene beroept zich verder op het hoger belang van het kind, met name op artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Echter, we stellen vast dat betrokkene geen effectief gezin meer vormt met zijn minderjarige zoon en dit reeds sinds 30.06.2015. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat er sprake is van affectieve en/of financiële banden met zijn minderjarige zoon die bovendien niet meer in België verblijft. Betrokkene kan zich dan niet nuttig beroepen op een schending van artikel 3 van het IVRK daar hij niet aantoont op welke wijze de belangen van zijn minderjarige zoon geschaad zouden worden door de weigering

van een verblijfmachtiging aan betrokkene. We merken bovendien op dat de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren.

Het argument dat het verblijf van de betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou inhouden, vormt geen grond daar van elkeen die op het Belgische grondgebied verblijft, wordt verwacht dat hij zich houdt aan de Belgische regelgeving en wetgeving.

Betrokkene legt zeer beperkte bewijzen voor van integratie niettegenstaande zijn verblijfsduur, met name enkel zijn attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, vijf getuigenverklaringen en drie deelcertificaten Nederlandse taallessen. De gevolgde Nederlandse taallessen betreffen 'Threshold 1A+B'. Zijn taalkennis overstijgt dus weliswaar het 'overlevingsniveau' maar bereikt slechts het niveau van 'beperkte talige zelfstandigheid'. Betrokkene dient nog een ernstige inspanning te leveren vooraleer de 'echte talige zelfstandigheid' wordt bereikt of het niveau daarboven de 'uitgebreide talige zelfstandigheid' (zie <http://www.hvnoostvlaanderen.be/wp-content/uploads/2014/06/schema-1024x665.jpg>). Hoe dan ook zijn taalkennis kan niet weerhouden worden als een grond voor verblijfsmachtiging, daar die taalkennis eerder beperkt blijkt te zijn.

Betrokkene kan dus niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan bewuste deelname en/of medeverantwoordelijkheid voor misdrijven tegen de menselijkheid in zijn land van herkomst en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Betrokkene draagt zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij en zijn familie zich momenteel bevinden. Hoewel er effectief familieleden van betrokkene op het Belgische grondgebied verblijven (met name zijn eerste echtgenote en twee meerderjarige zoons uit zijn eerste huwelijk) toont betrokkene niet aan dat er sprake is van effectieve gezinsbanden. Tenslotte benadrukken we nogmaals dat verkrijgen van een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien zijn jarenlange betrokkenheid en individuele verantwoordelijkheid bij het plegen van ernstige schendingen van de mensenrechten in zijn land van herkomst, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.

* * *

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel in de synthesememorie aan:

"Eerste middel

Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM. van de materiële en formele motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel

1. Anders dan in de eerste aanvraag ingediend door een vorige advocaat, riep verzoeker in de tweede aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis voornoemd, artikel 3 EVRM in zowel als buitengewone omstandigheid als omstandigheid ten gronde.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag ongegrond, waaruit blijkt dat verwerende partij aanvaardt dat er een buitengewone omstandigheid terecht ingeroepen werd. Vermits als enige buitengewone omstandigheid werd ingeroepen het feit dat een aanvraag moeten gaan indienen bij het Belgisch consulaat in Bagdad strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM, aanvaardt verwerende partij dat verzoeker niet naar Irak kan gaan. Dit blijkt overigens uit het arrest van de Raad van 27 februari 2017 nr. 183.022.

De eerste alinea van de bestreden beslissing zegt het volgende:

"Betrokkene roept als buitengewone omstandigheden de veiligheidssituatie in Irak in, meer bepaald het feit dat zijn leven er in gevaar is omdat hij een medewerker is van het Baath-regime. Betrokkene verwijst naar de niet-terugleidingsclausule van het CGVS in zijn beslissing van 1 juli 2014. Verder beroept hij zich 3 EVRM.

Wat de mogelijke schending van 3 EVRM betreft, dient erop gewezen te worden dat in de beslissing tot uitsluiting van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen duidelijk wordt gesteld dat betrokkene in het geval van terugkeer naar zijn land het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Deze beslissing is dan ook ontvankelijk en houdt dan ook geen verwijderingsmaatregel in. In de beslissing tot uitsluiting van het CGVS d.d. 1 juli 2014 werd uitdrukkelijk een niet terugkeerclausule opgenomen. Betrokkene toont aldus niet aan hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst'.

Deze alinea kan alleen maar begrepen worden als wat hoger werd betoogd, waarbij de woorden "Deze beslissing is dan ook ontvankelijk" wellicht dienen begrepen te worden als "Deze aanvraag is dan ook ontvankelijk", en de laatste zin kennelijk aldus dient gelezen te worden als: verzoeker toont aldus aan dat hij niet beschermd zou zijn tegen...).

Overigens, wanneer een eerste aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis ontvankelijk doch ongegrond is verklaard, kan een tweede aanvraag niet onontvankelijk verklaard worden (RvS 21 september 2001, nr. 99.031).

2. In zijn aanvraag had verzoeker, i.v.m. artikel 3 EVRM als reden ten gronde om gemachtigd te worden tot verblijf, samengevat het volgende gesteld: zoals hij als buitengewone omstandigheid had aangehaald, is een terugkeer naar Irak bijzonder gevaarlijk en dus onmogelijk. Een weigeringsbeslissing zou tweeslachtig zijn wanneer enerzijds toegegeven wordt dat verzoeker niet terug kan keren naar zijn herkomstland, doch wanneer anderzijds geen wettig verblijf in België zou toegestaan worden. Hij zou in een uitzichtloze onzekerheid geworpen worden bij een weigering, rekening houdend met de onmogelijkheid van een terugkeer naar Irak. Ook dat maakt een onmenselijke en vernederende behandeling uit. Verzoeker betekent in België geenszins een gevaar voor de openbare orde: het is immers niet zo dat, indien iemand uitgesloten wordt als vluchteling, hij in België een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde (RvV 26 november 2012, nr. 92.074; 27 maart 2013, nr. 99.921); op zijn gedrag in België sedert 6 jaar (en nu sedert bijna 7 jaar), is niets aan te merken. Artikel 3 heeft een absoluut karakter: indien dit artikel een grond kan zijn voor een beslissing om verzoeker te machtigen tot verblijf, doet het er niet toe of hij heel goed of slechts een beetje geïntegreerd is, of hij al dan niet werkwilbig is, of hij een machtiging die een "gunstmaatregel is, 'verdient', enz. Het enkele feit dat verzoeker op grond van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag uitgesloten werd, terwijl zijn gezinsleden wel als vluchteling werden erkend, is onvoldoende als motief om de aanvraag te weigeren (RvV 15 april 2016, nr. 165.904).

3. In de beslissing wordt hierover, samengevat, als volgt gemotiveerd: verzoeker wist dat zijn verblijf in België slechts toegestaan was in het raam van de asielpcedure, die afgelopen is. De bevoegde asielinstanties menen dat hij bewust heeft deelgenomen of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid, zoals bepaald in artikel 1F, a) van het Vluchtelingenverdrag. Hij werd daarom uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat zijn asielpcedure 4 jaar en 9 maanden heeft geduurd, geeft hem nog geen recht op verblijf: een machtiging tot verblijf is een gunstmaatregel en kan niet toegekend worden omwille van bewuste deelname en/of medeverantwoordelijkheid voor misdrijven tegen de menselijkheid in zijn land van herkomst en die tot een uitsluiting hebben geleid vanwege de CGVS. Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat "mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat ze een van de misdaden begaan hebben" vermeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Hierdoor kan ondanks zijn familiale banden in België en zijn integratie in het land "niet de gunst van het toekennen van een verblijfsmachtiging worden verleend wegens zijn individuele verantwoordelijkheid bij het plegen van ernstige schendingen van de mensenrechten in het herkomstland". "Het argument dat het verblijf van de betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou inhouden, vormt geen grond daar van elkeen die op het Belgisch grondgebied verblijft, wordt verwacht dat hij zich houdt aan de Belgische regelgeving en wetgeving". "Betrokkene kan dus niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan bewuste deelname en/of medeverantwoordelijkheid voor misdrijven tegen de menselijkheid in zijn land van herkomst en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Betrokkene draagt zelf de volle verantwoordelijkheid (sic) voor de situatie waarin hij en zijn familie zich momenteel bevinden (...). Tenslotte benadrukken we nogmaals dat verkrijgen van een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatsecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien zijn jarenlange betrokkenheid en individuele verantwoordelijkheid bij het

plegen van ernstige schendingen van de mensenrechten in zijn land van herkomst, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan".

Eerste onderdeel

4. Een bestuurlijke beslissing kan zowel de formele als de materiële motiveringsplicht schenden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In hoofdorde

Ten eerste, dient vastgesteld te worden dat de motieven van de bestreden beslissing in het geheel niet ingaan op de motieven vermeld in de aanvraag in verband met artikel 3 EVRM. Er is werkelijk geen verband tussen wat betoogd werd in de aanvraag en wat vermeld wordt in de beslissing.

Dit staat gelijk aan een afwezigheid van motivering, waardoor de formele motiveringsplicht geschonden wordt. De formele motiveringsplicht vereist immers dat een beslissing antwoordt op de redenen vermeld in de aanvraag, wat geenszins gebeurt.

Ten tweede, een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaren terwijl de enige ingeroepen buitengewone omstandigheid een schending van artikel 3 EVRM is, en tegelijkertijd deze aanvraag ongegrond verklaren zonder uit te leggen waarom de mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet noopt tot een gegrondverklaring van de aanvraag, maakt een interne tegenstrijdigheid uit, zodat de formele motiveringsplicht geschonden wordt (RvV 21 december 2007, nr. 5.379; 20 september 2011, nr. 66.917), alsook het redelijkheidsbeginsel (RvV 27 februari 2009, nr. 23.969).

In ondergeschikte orde

5. Artikel 9bis bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (vaste rechtspraak, o.m. RvV 15 april 2016, nr. 165.904, en daarin vermelde rechtspraak RvS; adde RvS 25 september 2012, nr. 220.739; 26 februari 2013, nr. 222.624; 5 juni 2013, nr. 223.746).

Het voornaamste motief in de bestreden beslissing is de omstandigheid dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet gegrond kan verklaard worden omdat verzoeker zich schuldig gemaakt heeft aan misdaden tegen de menselijkheid en daarom uitgesloten is van het vluchtelingenstatuut en van de status van subsidiaire bescherming; een machtiging tot verblijf is een gunstmaatregel en kan daarom niet toegekend worden. Aldus maakt verwerende partij van dit motief een dwingend motief om de aanvraag in geen geval gegrond te kunnen verklaren, wat in strijd is met de regel dat artikel 9bis geen criteria kent om een aanvraag gegrond of ongegrond te verklaren. Aldus wordt artikel 9bis en de materiële motiveringsplicht geschonden.

M.b.t de overige motieven kan het volgende opgemerkt worden;

- dat verzoeker wist dat zijn verblijf enkel toegestaan was in het raam van de asielprocedure, die afgelopen is, lijkt een overtollig motief; overigens worden de meeste beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf genomen na afloop van de asielprocedure, en belet dit niet een aanvraag gegrond te verklaren;*
- een uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat verzoeker profijt zou trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te verkrijgen wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een misdaad tegen de menselijkheid heeft begaan vermeld in artikel 1F voornoemd; dit motief is niet dienstig, nu de aanvraag om machtiging tot verblijf niet streeft naar internationale bescherming, maar wel tot een verblijf als vreemdeling van gemeen recht in België;*
- er wordt niet betwist dat verzoeker in België geen gevaar vormt voor de openbare orde; dit is inderdaad geen reden om een machtiging tot verblijf toe te kennen, maar het motief (afwezigheid van gevaar voor de openbare orde) wordt kennelijk niet gebruikt als motief om de aanvraag te weigeren, zodat het geen doorslaggevend motief is;*
- het is niet duidelijk wat bedoeld wordt met het motief dat verzoeker volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij en zijn familie zich momenteel bevinden; indien daarmee bedoeld wordt dat verzoeker geen machtiging kan verkrijgen omwille van de toepassing van artikel 1F, en dat daarom hij en zijn familie zich in een pijnlijke situatie bevinden, dient dit motief het lot te ondergaan van het hoofdmotief omdat het daarvan een afgeleide is.*

In de nota met opmerkingen antwoordt verwerende partij niet concreet op het middel in de mate dat een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd. Tevens beweert verwerende partij, zich steunend op voorbijgestreefde rechtspraak uit 2001 van de Raad van State, dat niet tegelijkertijd de schending van de materiële en de formele motiveringsplicht kan worden aangevoerd, terwijl verzoeker in zijn verzoekschrift recente rechtspraak in andere zin van de Raad van State had vermeld. Verwerende partij antwoordt niet op wat in ondergeschikte orde wordt aangevoerd.

Tweede onderdeel

6. In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij meermaals naar het feit dat het toekennen van een machtiging tot verblijf een gunst is, waarbij bedoeld wordt dat het geen recht is.

Inderdaad, anders dan de vreemdeling die een verblijf van meer dan 3 maanden vraagt en die zich in de voorwaarden van artikel 10 Vw. bevindt, en bijgevolg een recht op een toelating tot verblijf heeft, moet, luidens artikel 9, eerste lid Vw., een vreemdeling die zich niet in een van de in artikel 10 vermelde gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door verwerende partij, die in dat verband over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Niettemin moet verwerende partij antwoorden op de door verzoeker aangehaalde elementen in de aanvraag (RvV 15 april 2016, nr. 165.904) en artikel 3 EVRM naleven. Bij arrest van 27 februari 2017 nr. 183.022 werd het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 april 2016 vernietigd wegens strijdigheid met artikel 3 EVRM. T.g.v. deze vernietiging, die terugwerkende kracht heeft, heeft dit bevel nooit bestaan. Verwerende partij is op de hoogte van de motieven van het verzoekschrift tot nietigverklaring dat tot deze vernietiging heeft geleid sinds juli 2016, vermits verwerende partij dan een nota met opmerkingen aan de Raad heeft meegedeeld.

Welnu, bij het nemen van de huidig bestreden beslissing moest verwerende partij er rekening mee houden dat een terugkeer van verzoeker naar Irak onmogelijk is en dat mee in overweging nemen om een machtiging tot verblijf al dan niet toe te kennen.

Indien verzoeker het land niet kan verlaten, wat volgt uit het arrest nr. 183.022, omdat hij niet naar Irak kan terugkeren en omdat verwerende partij dan moet onderzoeken, vermits zulke onderzoekplicht op haar rust indien artikel 3 EVRM dreigt geschonden te worden, of verzoeker naar een derde land buiten het Schengengrondgebied kan gaan, moet verwerende partij nagaan of hieruit niet volgt dat er in haar hoofde een verplichting bestaat om verzoeker een machtiging tot verblijf te geven, precies omdat het gaat over de toepassing van artikel 3 voornoemd. Dat het bij deze bestreden beslissing niet gaat om een verwijderingsmaatregel, doet niet ter zake, vermits verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk de onmogelijkheid om terug te keren heeft ingeroepen om ten gronde tot verblijf te worden gemachtigd (RvV 29 juli 2015, nr. 150.157, naar analogie met artikel 8 EVRM). Dit is des te meer zo nu artikel 3 EVRM een absoluut karakter heeft en daarvan bijgevolg niet van afgeweken kan worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij dit heeft onderzocht, waardoor artikel 3 en de motiveringsplicht wordt geschonden.

Ook, als gevolg hiervan kan verwerende partij, gelet op deze persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker, niet de aanvraag ten gronde weigeren omdat dit alleen maar kan toegekend worden wanneer dit een "gunst" is (RvV 15 april 2016, nr. 165.904).

De nota met opmerkingen bevat een aantal algemene beschouwingen i.v.m. artikel 9bis Vw., die geen antwoord behoeven. Verder stelt verwerende partij dat het argument van verzoeker als zou een beslissing tegenstrijdig zijn omdat een buitengewone omstandigheid niet wordt aanvaard als grond tot machtiging, voorbijgaat aan het dubbel onderzoek inherent aan een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis Vw., wat natuurlijk onjuist is: een vaste rechtspraak stelt immers het tegendeel (RvS 9 april 1998, nr. 73.025; 7 augustus 1998, nr. 75.561 en, in dezelfde zaak, 23 mei 2000, nr. 87.462; 10 juni 1999, nr. 80.829; 17 november 2004, nr. 137.255; RvV 10 december 2012, nr. 93.196). Meer bepaald inzake artikel 3 EVRM, indien verwerende partij de aanvraag ontvankelijk verklaart en bijgevolg aanvaardt dat er een buitengewone omstandigheid is, en de enige ingeroepen omstandigheid is een schending van artikel 3, kan de aanvraag niet ongegrond verklaard worden zonder uit te leggen waarom een schending van artikel 3 geen voldoende reden ten gronde zou zijn (RvV 21 december 2007, nr. 5.379; 27 februari 2009, nr. 23.969; 20 september 2011, nr. 66.917). Ten slotte antwoordt verwerende partij niet op de kern van het betoog aangevoerd in het tweede onderdeel. De beschouwingen op blz. 6 ofwel parafaseren de motieven van de bestreden beslissing, ofwel doen niet ter zake.

Als besluit kan bijgevolg gesteld worden dat het eerste middel in zijn geheel gegrond is."

2.1.2. Vooreerst wordt er opgemerkt dat uit de bestreden beslissing op voldoende duidelijke wijze blijkt dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard en de verwerende partij aanvaardt dat de verzoekende partij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland om de aanvraag aldaar in te dienen. De grieven die suggereren dat anders zou zijn beslist in de bestreden beslissing zijn niet dienstig en berusten op een verkeerde interpretatie van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat de aangevoerde reden betreffende artikel 3 van het EVRM dat volgens de verzoekende partij als grond tot toekenning van de machtiging tot verblijf moet worden beschouwd, merkt de Raad het volgende op:

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken, zoals eerder gesteld *in casu* aanvaard door de verwerende partij. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing blijkt dat verzoeker heeft gewezen op het feit dat hij in een door de Raad vernietigde beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd uitgesloten van de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1 F van de Vluchtelingenconventie, doch ook op het feit dat er werd vastgesteld dat de Commissaris-generaal een niet-terugleidingsclausule heeft opgenomen in zijn beslissing, stellende dat het niet aangewezen is dat hij gedwongen zou worden teruggeleid naar zijn land van herkomst. Onder de hoofding “*nopens de gegrondheid*

van *onderhavige aanvraag*” wijst hij op het familieleven, het hoger belang van het kind, haar privéleven en haar integratie in België en het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM als elementen die naar haar mening de gunst van het toekennen van de verblijfsmachtiging rechtvaardigen.

De verzoekende partij bekritiseert in eerste instantie het niet aanvaarden van de onmogelijke terugkeer naar Irak als element ten gronde om een positief gevolg te geven aan haar aanvraag, Zij stelt dat niet is ingegaan op de motieven in de aanvraag in verband met artikel 3 van het EVRM en dat de formele en materiële motiveringsplicht is geschonden.

Betreffende de motieven die verband houden met artikel 3 van het EVRM in het kader van het gegrondheidsonderzoek hield de verzoekende partij in de aanvraag voor dat de terugkeer naar Irak gevaarlijk en onmogelijk is, dat een weigering tweeslachtig is omwille van de onmogelijkheid van terugkeer en dat zij in een uitzichtloze situatie verkeert van onzekerheid wat op zich een onmenselijke vernederende behandeling is. De verzoekende partij stelt in haar aanvraag dat zij in België geen gevaar voor de openbare orde vormt en dat het er niet toe doet of de verzoekende partij goed of slechts een beetje geïntegreerd is, al dan niet werkwilgig is.

De bestreden beslissing antwoordt wel degelijk op deze argumentatie door erop te wijzen dat de verzoekende partij bewust heeft deelgenomen of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid en zich medeschuldig heeft gemaakt aan ernstige mensenrechtenschendingen van een onbekend aantal burgers. De bestreden beslissing stelt dat het toekennen van een machtiging om verblijf een gunstmaatregel is die de verzoekende partij, gelet op deze wandaden, niet verdient. De bestreden beslissing voegt hieraan toe: *“Hierdoor kan aan de verzoeker - ondanks zijn familiale banden in België, ondanks het feit dat zijn eerste echtgenote, van wie hij gescheiden leeft, en hun twee meerderjarige kinderen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut en het feit dat zijn tweede echtgenote en hun minderjarige zoon het vluchtelingenstatuut hebben bekomen maar niet langer in België wonen, zijn Nederlandse taallessen, de bewering dat hij geen gevaar zou vormen voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, zijn omgeving bestaande uit vrienden, collega’s en familie, die hem als positief en behulpzaam omschrijven en het attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie - niet de gunst van het toekennen van een verblijfsmachtiging worden verleend wegens zijn individuele verantwoordelijkheid bij het plegen van ernstige schendingen van de mensenrechten in het herkomstland.”*

Integendeel met wat het middel stelt, acht de Raad deze motieven van de bestreden beslissing kennelijk redelijk en correct. De verzoekende partij gaat voorbij aan het gegeven dat het toekennen van een machtiging om verblijf wel degelijk een gunstmaatregel is en dat het de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij is om te oordelen of het plegen van zware misdrijven al dan niet in België een reden is om deze gunstmaatregel niet toe te kennen. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar impliciete redenering dat zodra er een onmogelijkheid tot terugkeer naar het herkomstland bestaat er steeds een machtiging om verblijf in toepassing van artikel 9bis moet worden toegestaan. Hierbij merkt de Raad op dat de verwerende partij zeer *in concreto* heeft nagegaan welk misdrijf de verzoekende partij heeft gepleegd en niet is overgegaan tot de conclusie dat elke uitsluiting van de vluchtelingenstatus een toekenning van een machtiging om verblijf in de weg staat. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat de bestreden beslissing is ingegaan op de concrete omstandigheden van de verzoekende partij die een *“substantiële bijdrage aan de instandhouding van de repressieve Jihaz al-Mukhabarat al-Watani, de Algemene Inlichtingendienst en dienvolgens aan het regime van Saddam Hoessein”* leverde, motief dat niet wordt betwist door de verzoekende partij. Het komt de verwerende partij toe dergelijk element af te wegen tegenover het feit dat de verzoekende partij in België nog geen gevaar voor de openbare orde vormde, waarbij meteen wordt opgemerkt dat dit element op zich nog niet een recht levert op een machtiging om verblijf. Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan een ander motief van de bestreden beslissing dat stelt: *“Betrokkene legt zeer beperkte bewijzen voor van integratie niettegenstaande zijn verblijfsduur, met name enkel zijn attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, vijf getuigenverklaringen en drie deelcertificaten Nederlandse taallessen. De gevolgde Nederlandse taallessen betreffen ‘Threshold 1A+B’. Zijn taalkennis overstijgt dus weliswaar het ‘overlevingsniveau’ maar bereikt slechts het niveau van ‘beperkte talige zelfstandigheid’. Betrokkene dient nog een ernstige inspanning te leveren vooraleer de ‘echte talige zelfstandigheid’ wordt bereikt of het niveau daarboven de ‘uitgebreide talige zelfstandigheid’ (zie <http://www.hvnoostvlaanderen.be/wp-content/uploads/2014/06/schema-1024x665.jpg>). Hoe dan ook zijn taalkennis kan niet weerhouden worden als een grond voor verblijfsmachtiging, daar die taalkennis eerder beperkt blijkt te zijn.”* Uit dit motief blijkt dat de aanvraag ook wordt afgewezen omdat slechts zeer beperkt elementen worden aangegeven van de integratie zodat een goede integratie geenszins bewezen voorkomt. Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier en is kennelijk redelijk.

De grief dat de bestreden beslissing niet afdoende rekening hield of niet motiveerde, minstens niet op een correcte wijze over de in de aanvraag aangehaalde argumenten betreffende artikel 3 van het EVRM is

ongegrond. Noch de formele, noch de materiële motiveringsplicht is dienaangaande geschonden. Er kan geen tegenstrijd ontward worden tussen een ongegrondverklaring en de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn omdat de verzoekende partij onmogelijk kan terugkeren naar Irak. Verzoeker toont evenmin aan dat het niet toelaten van een machtiging tot verblijf, zelfs bij onmogelijkheid, terug te keren naar Irak hem in een zulkdanige situatie plaatst dat er een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen bestaan.

Omgekeerd, indien de redenering van de verzoekende partij zou gevolgd worden en steeds een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet toegekend worden ingeval van uitsluitingen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, zou de verwerende partij een dwingend criteria toevoegen aan de wettelijke bepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft *in casu* geen dwingende criteria gebruikt om de aanvraag af te wijzen nu, zoals hoger gesteld, zij *in concreto* heeft nagegaan welk misdrijf precies de verzoekende partij heeft gepleegd van die aard dat zij niet kan rekenen op de gunstmaatregel die artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is. De overige motieven van de bestreden beslissing, te weten dat de langere duur van de asielprocedure nog geen grond is om de verzoekende partij te machtigen tot verblijf, dat het ontbreken van een gevaar te betekenen voor de openbare orde in België, dat gelet op het gepleegde misdrijf de verzoekende partij geen profijt hieruit kan halen, zijn ondersteunende motieven die in hun geheel dienen gelezen te worden. Naast de vaststelling dat slechts een beperkte integratie wordt aangetoond.

Samengevat moet worden gesteld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij zijn aanvraag niet afdoende zou hebben onderzocht en gemotiveerd in het licht van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, noch in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Noch een schending van de formele motiveringsplicht, noch een schending van deze bepalingen is aangetoond.

In wat de verzoekende partij een tweede onderdeel noemt, herhaalt zij dat de verwerende partij op de elementen betreffende artikel 3 van het EVRM dient te antwoorden en dat rekening diende gehouden te worden met de onmogelijkheid tot terugkeer. De Raad kan enkel herhalen dat, zoals hoger gesteld, de verwerende partij een beoordeling heeft gemaakt van haar onmogelijkheid tot terugkeer en rekening heeft gehouden met de in de aanvraag aangehaalde elementen. De verwerende partij heeft uitgelegd dat door onder meer het plegen van een zeer ernstig misdrijf de gunstmaatregel vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan verleend worden. In de mate dat de verzoekende partij suggereert dat dit antwoord en de weigeringsbeslissing op zich een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM, toont zij dit niet aan en maakt zij niet aannemelijk dat het verblijven in een verblijfsonzekere situatie een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt. Dit is een loutere bewering. Bovendien is vastgesteld dat de integratie maar in beperkte mate kan worden aanvaard.

De verzoekende partij maakt evenmin in haar "*tweede onderdeel*" de schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het eerste middel ongegrond is.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

"Tweede middel.

Schending van artikel 8 EVRM en artikel 22 Gw.

Eerste onderdeel

7. In zijn aanvraag had verzoeker betoogd dat hij een gezinsleven met zijn kind Mustafa, nu 10 jaar oud, heeft, ook al leeft hij feitelijk gescheiden van zijn kind en van zijn moeder. Dit kind woont in Aken, vlakbij de grens met België, en hij heeft geregeld contact met hem. Verzoeker deelde foto's van de dag van zijn zeer recente verjaardag mee. In zijn aanvraag deelde verzoeker mee dat hij zijn echtgenote en hun kind regelmatig bezoekt en hij verblijft dan telkens een aantal dagen of weken met hen. Verzoeker had verwezen naar het mijlpaalarrest Berreheb/Nederland van het EHRM, volgens hetwelk een gezinsleven met het kind blijft bestaan ook na scheiding tussen de ouders.

Volgens verwerende partij toont verzoeker niet aan dat er in casu effectief sprake is van een gezinsleven: verzoeker kwam in België aan samen met zijn tweede echtgenote en hun kind Mustafa, die beiden erkend werden als vluchteling. Zij zijn echter ambtshalve geschrapt sinds 30 juni 2015. Verzoeker verklaart dat zij in Duitsland verblijven maar dit blijkt niet uit het administratief dossier. Sinds 30 juni 2015 is er dus geen sprake

meer van een effectieve gezinscel. Op de getoonde foto's staat verzoeker niet, zodat deze foto's onvoldoende bewijs vormen van affectieve banden met zijn zoon.

Deze redenering kan niet aanvaard worden.

De besluitvormingsprocedure inzake artikel 8 EVRM die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, moet billijk verlopen en op passende wijze rekening houden met de belangen door artikel 8 gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een billijke belangenafweging te maken (RvV 19 mei 2016, nr. 167.798). Er bestaat wel degelijk in hoofde van verweerder een procedurele verplichting om na te gaan of de beslissing al dan niet artikel 8 schendt; dit moet gebeuren op een nauwkeurige en gegronde wijze, net zoals dit het geval is bij artikel 3 EVRM (EHRM 13 december 2016, Paposhvili/België, § 224).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij deze procedurele verplichting heeft vervuld. Integendeel, uit de bewoordingen dat verzoeker niet aantoont dat..., en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat..., blijkt dat verwerende partij meent dat zij als een notarislerk passief kan toekijken welke elementen verzoeker aanbrengt om zijn gezinsleven te staven, zonder zelf enige moeite hiervoor te doen.

Aldus wordt artikel 8 EVRM geschonden.

In de nota met opmerkingen ontkent verwerende partij dat zij een onderzoekplicht zou hebben. Deze beschouwing is in strijd met de hierboven vermelde rechtspraak van de Raad en van het Straatsburgse Hof. Overigens blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij niet betwist dat er een beschermenswaardig gezinsleven bestaat, maar beperkt zich tot de -foute- bewering dat dit actueel niet meer het geval is. De beschouwingen hierover in de nota zijn bijgevolg zinledig.

Tweede onderdeel.

8. In zijn aanvraag had verzoeker eveneens een gezinsleven met zijn meerderjarige kinderen uit zijn eerste huwelijk ingeroepen. Zijn eerste echtgenote en 2 kinderen uit dit huwelijk hebben subsidiaire bescherming in België en een derde kind geniet internationale bescherming in Frankrijk. Met deze echtgenote en hun 3 kinderen heeft verzoeker frequent contact.

In de aanvraag werden daarvoor meerdere aanwijzingen gegeven, waaruit een materiële en een financiële afhankelijkheid van verzoeker van zijn kinderen blijkt. Dat is overigens evident, vermits uit de documenten i.v.m. de aanvraag pro Deo blijkt dat verzoeker gedurende ettelijke maanden alleen kon overleven dankzij de financiële steun van zijn kinderen.

Ook hier schiet verwerende partij tekort in zijn onderzoekplicht, door boudweg te stellen dat er geen samenwoont is en dat de verklaringen van de zonen een gesolliciteerd karakter hebben.

Bijgevolg wordt artikel 8 EVRM geschonden.

In de nota met opmerkingen wordt niet ingegaan op de onderzoekplicht die op verwerende partij rust. Anders dan verwerende partij beweert, had verzoeker in zijn aanvraag (blz. 5 onderaan en blz. 6) wel degelijk uitgelegd waarom hij materieel en economisch afhankelijk is van zijn meerderjarige kinderen. Ook bij het indienen van het beroep, om de pro Deo te verkrijgen, worden hierover stukken meegedeeld.

Derde onderdeel.

In zijn aanvraag had verzoeker zich beroepen op zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en daarvoor een aantal aanwijzingen bijgebracht. Hij had, met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM (24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland), betoogd dat een vreemdeling die sinds geruime tijd in een land verblijft, in casu ongeveer 7 jaar, sowieso een privéleven kan inroepen.

Daarover is in de bestreden beslissing niets terug te vinden, zodat artikel 8 EVRM geschonden wordt.

Anders dan in de nota met opmerkingen wordt beweerd, motiveert de bestreden beslissing niet m.b.t. het privéleven van verzoeker. Het woord "privéleven" komt zelfs niet voor in de bestreden beslissing, die stelt dat "Betrokkene beroept zich op zijn familieleven in België en op de bescherming van artikel 8 EVRM en van artikel 22 van de Belgische Grondwet.

De beschouwingen in de lange alinea op blz. 9 met Straatsburgse rechtspraak doen niet ter zake. Tenslotte verwijst verwerende partij op dezelfde blz. naar voorbijgestreefde rechtspraak van de Raad van State uit 2001 en van uw Raad uit 2007.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 22 van de Grondwet beschermt eveneens het gezinsleven.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. De verzoekende partij zal een gezinsleven dienen aan te tonen en dit op voldoende nauwkeurige wijze.

In het eerste onderdeel voert de verzoekende partij de schending van deze bepaling aan refererend naar een gezinsleven met een kind van 10 jaren oud, waarvan zij feitelijk gescheiden leeft. In het middel erkent de verzoekende partij dat dit kind in Duitsland woont en stelt zij geregeld contact te hebben met het kind.

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze geregelde contacten aantoont nu zij slechts foto's voorlegt zonder dat zij zelf op de foto staat. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij beperkt zich in het tweede middel tot de stelling dat de verwerende partij dan maar verder dient te onderzoeken, maar laat na zelf concrete elementen aan te reiken om zelfs maar enig onderzoek te kunnen verrichten naar een gezin waar de verzoekende partij zelf stelt feitelijk gescheiden te leven. Ten overvloede dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij ter gelegenheid van een eerder beroep tegen een afwijzende beslissing van een aanvraag, ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in het arrest nr. 164 241 van de Raad werd gewezen op het volgende:

“Bij de feitenuitenzetting valt het volgende te lezen:

“In de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 3.7.2013 werd reeds gemeld, maar zonder dit te staven door een geneeskundig getuigschrift, dat de tweede echtgenote van verzoeker, die erkend werd als vluchteling, lijdt aan een majeure depressie. Sinds geruime tijd woont zij met het kind bij haar oom in Duitsland. Verzoeker gaat regelmatig haar daar bezoeken, in de hoop dat zij met het kind naar België zou terugkeren, tot op heden tevergeefs. Verzoeker verblijft hoofdzakelijk nog steeds op zijn adres in België, wanneer hij niet een van zijn kinderen in Sint-Truiden of Oostende bezoekt.”

Uit deze passage kan minstens worden afgeleid dat, zelfs aangenomen dat er nog een gezinsleven bestaat tussen verzoeker, zijn tweede echtgenote en zijn minderjarig kind, dit gezinsleven zich in ieder geval niet meer afspeelt op Belgisch grondgebied; echtgenote en kind verblijven immers reeds geruime tijd in Duitsland en er is geen uitzicht op een wijziging van die situatie; er valt dus geenszins in te zien welk belang hij heeft bij middelen die erop gericht zijn op grond van dit thans niet langer in België gesitueerde gezinsleven een machtiging tot verblijf te bekomen, ook al was dat ten tijde van het indienen van de aanvraag nog anders.”

Dit arrest waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift heeft kracht van gewijsde.

De bestreden beslissing kon al dus op kennelijk redelijke wijze vaststellen dat de verzoekende partij geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar minderjarig kind, zeker al niet in België, aantoonde. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmiddel zodat evenmin kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing de voorgehouden *“geregelde contacten”* zou kunnen beletten en het onderdeel niet dienstig is. Dit onderdeel is, in de mate dat het ontvankelijke is, niet gegrond.

In een tweede onderdeel bekritiseert de verzoekende partij de beoordeling van haar voorgehouden gezinsleven met haar meerderjarige zonen. Zij meent dat zij verschillende aanwijzingen heeft gegeven over haar materiële en financiële afhankelijkheid van haar kinderen.

De bestreden beslissing stelt hierover dat er geen effectief gezinsleven is en de verzoekende partij nooit heeft samengewoond met haar zonen, motief dat de verzoekende partij niet weerlegt. Betreffende de band met de zonen worden enkel verklaringen van de kinderen voorgelegd, niet ondersteund met bewijsstukken, reden waarom mede door het gesolliciteerd karakter de loutere getuigenverklaringen niet aanvaard worden. Dit is kennelijk redelijk en vindt steun in het administratief dossier. De zoon A.N. S.B.H. woont in Frankrijk en twee andere meerderjarige zonen wonen in België. Een eventueel loutere financiële afhankelijkheid wordt niet belet door de bestreden beslissing die geen verwijderingsmaatregel bevat. De zonen kunnen overigens financieel de verzoekende partij ondersteunen zonder dat de verzoekende partij een verblijfsrecht heeft in België. De bestreden beslissing merkt nog terecht op dat een eventuele nodige mantelzorg geenszins bewezen is. De bestreden beslissing merkt terecht op: *“Het voorgelegde medisch attest spreekt zich niet uit over een eventuele behoefte aan mantelzorg. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en zijn meerderjarige zoons. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM da betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de loutere verklaring dat betrokkene economisch afhankelijk is van zijn zoons. Er wordt niet aangetoond dat zijn zoons hem effectief financieel ondersteunen. Het komt betrokkene toe zijn argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van bewijs.*

In casu stellen we dus vast dat betrokkene niet aantoont dat hij in België een gezinsleven uitgebouwd heeft dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als grond voor een verblijfsmachtiging. Volledigheidshalve wijzen we er nogmaals op dat huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt waardoor betrokkene dus niet gescheiden wordt van zijn gezinsleden. Het betoog van verzoekende partij betreffende artikel 8 EVRM en artikel 22 van de grondwet is dan ook niet dienstig daar huidige beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij van zijn in België verblijvende gezinsleden gescheiden zal worden.”

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

In een derde onderdeel beroept de verzoekende partij zich op haar privéleven. Dienaangaande heeft de verzoekende partij in haar aanvraag vooreerst op algemene wijze uitgelegd wat een privéleven is om vervolgens *in concreto* te verwijzen naar de geruime tijd dat zij in België verblijft (zes jaar) en verwijst zij naar haar deelname in een cursus maatschappelijke integratie en naar talencursussen waarvan zij bewijsstukken heeft overgemaakt. Bijkomend stelt zij al hier goede vrienden te hebben, die een schriftelijke verklaring over hem opstelden. De bestreden beslissing antwoordt door te stellen dat het gepleegde ernstig misdrijf de gunstmaatregelen van een machtiging om verblijf in de weg staat en dat slechts zeer beperkte integratie wordt voorgelegd. Bij aanvang van de bestreden beslissing wordt er ook op gewezen dat de verzoekende partij al sedert 1 juli 2014 wist dat hij niet op legaal verblijf moest rekenen door de afwijzing van de asielaanvraag.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is en kennis van de landstalen heeft. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing, die correct en afdoende zijn en steunen vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*). De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij sedert 2014 geen legaal verblijf had nu de asielaanvraag was afgewezen en de verzoekende partij toont niet aan dat zij een gevestigde vreemdeling was, zodat deze grief ook belang mist.

Ook het derde onderdeel is ongegrond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN